

පුළුවන්වන ඒවෙමන වාර්තා කෙරෙන්නෙ "ගරුමේ මැණිකෙ මවාගත් සන්සුන් කම්කිත් හා දයාවකින් කරාකළාය."

"වාර්තා දන්නම අම්මණ්ඩි කෙ" මුළුතැන්ගෙයි වූ විශාල මේසය මත තබාගත් කිරිබත් තැටියෙන් කපාගත් කිරිබත් කරා කළුම රටාවකට තසීමක අඩුත්කරමින් සිටි අත්තා හිතේ පොදි ගැසෙමින් තිබූ ආවේගය මුද්‍රානර්මින් කරා කළාය."

"ලොක්කියේ... අනේ හිමින් දුටුවේ සාලෙට ඇහෙයි "අම්මා අත්කාරා බැහැපත් වූවාය."

"තංහි, මියා අපිට ඇත්තම කියන්න මියා මේ ගමන යන්නෙ කරමින්තෙත් තෙවෙයි කේද?" අත්තා මගේ මුහුණට සපුවම හැරී සිරිණාත්මක හඬින් ඇසුවාය."

මම අම්මා දෙසත් අත්තා දෙසත් හුළුමාරුවට බැලූවෙමි. ලොකු කළුගුලු දෙකක් දැසින් බේරී ඇවිත් කොපුල් තෙමාගෙන ගොස් මා ඇද සිටි කපු කම්සයට පෙණී ගියේය. අම්මා හිල්ලුවාය. ඒ සදාදරණිය දැසේ මා වෙනුවෙන් තැබුණු කළුගුලු කන්දක් නාය යමින් තිබුණු හැටි අද මේ මොහොතේත් සිතුවමින් මෙන් මා ඉදිරියේ මැටි පෙයේ.

දිවා අතරින් මනාව සප්පායම් වූ ගරුමේ මැණිකේ වඩාත් තරව සිටියාය.ඕ වීච්චි රස බොජුන් කෙරෙහි දැක්වූ මනත්

"තමුන්ගෙ දරුවන්ගෙ දේකට අපේ අම්මලා ඕනෙ නරං ඉඩං විකුණායි සසංක. ඒත් කවුරුදත් මනමාල කමේ ගිහිං නැති නාස්ති කරපුට පියවින්න අපේ අම්මලා ඉඩං විකුණන්නෙ නැතැ කියන එක ඔයා නොදුට මතක තියාගන්න"

හිජු කම් කෙරෙහි සසංක දැක්වූයේ නොමනාපයකි. මව සහ පුතු අතර මේ කරුණ අරභයා ගැටලු ඇති වූ අතරම අවස්ථා වල මම කිසිත් කොකියා තිහඬුව සිටියා ඒනා කිසිවත් කීමට ඉදිරිපත් නොවූයෙමි. සසංකගේ මව කෙරෙහි අනුකම්පාවක් එනා නොරස්සිමක් මා තුල ගොඩනැගුණේ නැත. මාස කිහිපයකට සෞභාග්‍ය, ආහුපන, කරවල, ශුඝ්‍ර මෙන්ම සබන් කරා පවා පිරවූ තරමක කාඩ්බෝඩ් පෙට්ටි කිහිපයක් නාත් අයියාගේ උදව්වෙන් සසංකගේ රටය පිටුපස සිරුවාට ඇසිරූ අම්මා පර්ස්සමෙන් එහි දොර වැසුවාය. සසංකත් මාත් මිදුල්ලේම අම්මාට වැද සම්බන්ධයෙමි.

"අනේ පුතේ මේ කෙල්ලට වෙලාවට කමේ එක ලෙබෙන්න..." අම්මාට කියා ගත හැකි වූයේ එපමණකි. ඇ ඉක්මනා හැඩුවාය. සසංක දැකී බැල්මකින් සිය මව දෙස බලා සිටියේය නාත් අයියා සසංකගේ පිටට මෘදු තට්ටුවක් දැමීමේය.

"අපි යමු දුලිති"

ඔහු මෝර් රියේ ඉදිරි පස අසුනේ දොර විවර කර මට ඉඳ ගැහීමට පහසුව සලසා දුන්නේය. අම්මත් , තාත්තාත් මා නොපහසු යන තුරු බලා සිටි අත්දම මම පැති කන්-නාඩියෙන් දුටුවෙමි.

නැවත වලව්වට පැමිණ දින දෙකක් පමණ ඉක්ම ගිය

අතුල උපසිරි කල්දෙමුල්ල ගේ සිතුවමක්

තැන ඉදිරිපස මිදුල්ල ගල් බංකුවේ මා සමග විවේකයෙන් හිඳ සිටි මොහොතක සසංක මගේ සුරත ගෙන පිරිමදමින් කිසියම් කරාවකට මුල පිරුවේය.

"දුලිති ,අපි දැන් අපේ දරුවට ඉන්න තැනක් පිලිවෙලක් කරගන්න ඕනෙ කේද?" සසංකගේ මෘදු ස්වරය තුල තැවරී තිබූ ව්‍යාජ සෞභාග්‍ය සහ කපටිකම් මට ඉච්ච වැටුණි.

"අපි බැංකුවෙන් ණයක් අරන් මගේ නමට කැස්බෑවේ තියෙන ඉඩමේ ගෙයක් හදලා අපේ නාත් අයියා ලස්සන ප්ලෑන් එකක් ඇඳලා දෙයි අපිට" මම සැහැල්ලුවෙන් කීවෙමි.

"මං කියන්න මේ දරුවා ඉපදෙන්න කලින් මේ ගේයි උකසයි බේරගන්න ඕනෙ කියලා"

"ඒක කියක් එතර යයිද?"
"ලක්ෂ අසූවක් වත් යයි"
"ලක්ෂ අසූවක් ? දෙසියයක් කාට තියෙනවද ඒවට සල්ලි"

"ඒක තමයි මං කියන්නෙ,අනේ සල්ලි නැති කියා තමයි තියෙන ඉඩමක් විකුණලා හර ගේයි වත්තයි බේරගන්න ඕනෙ කියලා කියන්නෙ"

"ඉතින් ඕගොල්ලන්ගෙ තියෙන ඉඩමක් විකුණලා ඒක කරන්න-කො"
"අපිට තියෙන්නෙ මේ ගේයි වත්තයි එතරනෙ දුලිති. ඔයා ඒක කොඳුටම දන්නවනෙ"

"අපි ගාච්ච වීච්චි සල්ලි නැතැ සසංක අහික අපේ අම්මලා රජයේ සේවයෙන් හම්බෙව්ව පොඩ් පඩිය පුළුවියමෙන් වියදං කරලා ඉතුරු කරගන්න මුදලින් අරගත්තු ඉඩ කඩං කවලාවන් විකුණන එකක් නැතැ"

"තමුන්ගෙ දරුවන්ගෙ දේකට විකුණන්න බැර ඉඩං කන්නද දුලිති" සසංක මගේ අත ගසා දමා නැගීරිටේය. ඔහු එතරමේ නොසන්සුන්ව සිටිනු මා මීට පෙර අත්දැක තිබුණේ නැත.

"තමුන්ගෙ දරුවන්ගෙ දේකට අපේ අම්මලා ඕනෙ තරං ඉඩං විකුණායි සසංක. ඒත් කවුරුදත් මනමාල කමේ ගිහිං නැති නාස්ති කරපුට පියවින්න අපේ අම්මලා ඉඩං විකුණන්නෙ නැතැ කියන එක ඔයා නොදුට මතක තියාගන්න"

මතු සම්බන්ධයි

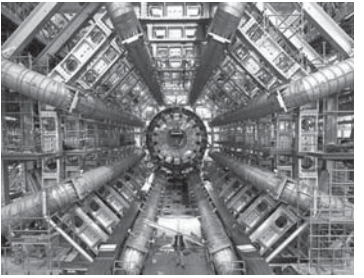

A time capsule made today

*For the people living in the future
Would inspire them to create greater things
With innovations of the past
Remind them of what life used to be like
If they had forgotten
Make them want to work harder
If everything is lost
Or help them appreciate what they have
By learning of the struggles of those from the past*

I recently came across a question which was; if you could make a time capsule for someone in the future and you could only put four objects inside it what would you decide to put in it? I thought about this question forever and came to the conclusion that I would put a piece of paper, a pencil, a few coins, a little bottle with some dirt from the ground and an old phone lying forgotten at the bottom of the drawer.

I decided that I would put in a pencil and paper because that is all that everything started from. Every great invention started as an idea that was scribbled onto a piece of paper. In the future people may be living surrounded by advanced technology, where a book may not even be used as technology would have had taken over. A piece of paper and a pencil would represent the origin of all these greatest inventions. Thomas Edison invented the light bulb by spending days on end jotting down ideas on a piece of paper, the light bulb became like the pathway to many great inventions. The piece of paper and a pencil would also remind people that they only need a little to create amazing things, it would be all you need to make a change.

My other object that I would put inside the time capsule would be a little bottle containing some dirt from the ground. This would represent all the nature that may have been lost. In the future everyone may be living a world that is more advanced than we could ever imagine, but there may not be a single sign of the earth that we see today. There may not be a single tree, flower or dirt that we take for granted today. The tube of dirt would remind everyone about what the earth used to be like before the inventions took over. Some children may not have seen dirt in real life and only seen it through pictures, this dirt would be something to show for the nature that we cherish today.

The coins I put in the time capsule would represent this era, as the same currency or coins may not be around in the future. The coins would represent what people worked for and the money that so many people treasure. The coin would represent the daily life of a person living in today's world, as an essential if they needed to survive. It would represent the struggles that people faced when they were not able to enough of money, it would represent the corruption and the greed that drove people to do unimaginable things. In general these couple of coins would show what we worked hard for, needed to live and valued too much.

Finally the last item I would put into the time capsule would be an old phone, just one of those phones that you find lying around lost because it was broken or out of date. I would put this phone in because it represents the origin of all the great inventions that people may be living with at that time. However the people in the future may be living with the basics because of a catastrophe of some sort that had may have destroyed all technology, they might have to start at base one again. The phone would be like a sign of hope showing them that we were able to invent such things and they could be able to invent them too. The phone would be an inspiration for them to work harder and not to give up.

The time capsule would represent everything that we have today. It would inspire to create ideas or too work harder, it would remind them where they started from and it would give them an insight into the life that we live today.

ගුණාපාල මළලසේකර මහතා

ඉංග්‍රීසි සිංහල ශබ්දකෝෂය කියූ පමණින් අප සිතියට නැගෙන්නේ මහාචාර්ය ගුණාපාල මළලසේකර නාමයයි. ශ්‍රී ලංකාවෙන් බිහිවූ විශිෂ්ට ගණයේ උගෙනෙකු වූ ඒතුමා උපත ලැබුවේ 1899 නොවැම්බර් 8 වෙනිදා පානදුර මාලමුල්ලේදී ය. වෛද්‍යවරයෙක් වීම සඳහා කොළඹ ලංකා වෛද්‍ය විද්‍යාලයට ඇතුළත් වුවද, ආයුර්වේද වෛද්‍යවරයකු වූ සිය පියාගේ විශේෂය කියා එතුමාගේ වෛද්‍ය අධ්‍යාපනය අඩාල විය.

පෞර්ජී පිරිස් මළලසේකර ගමන් උපත ලැබූ එතුමා පසුව සිංහල ගම් භාවිතා කිරීමේ ප්‍රතිපත්තිය යටතේ ගුණාපාල පියසේන මළලසේකර යන නම භාවිතා කරන ලදී.

ශාස්ත්‍රවේදී උපාධියෙන් පසුව ගුරුවරයකු ලෙස කටයුතු කල එතුමා ඉතා ඉක්මණින් ආනන්ද විද්‍යාලයේ උපවිලසුල්ලක් යන තනතුරට පත්විය. ලන්ඩනයෙන් වැඩිදුර අධ්‍යාපනය ලබා ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණී එතුමා කොළඹ මාලුගේ විද්‍යාලයේ විලසුල්ලක් ලෙස පත්වීම ලැබීය.

පාලි, ඉංග්‍රීසි, ලතින්, ග්‍රීක් සහ ප්‍රංශ භාෂා හි ප්‍රගන්වියකින් හෙබි එතුමා 1973 ආපර්ල් 23 වන දින දැයෙන් සම ගත්තේය.

සිනුකි රාජපක්ෂ
රොක්ස්බර්ග් පාක් සිංහල භාෂා පාසල
7/8 ශ්‍රේණිය